

dichtbij

MEDEWERKERSMAGAZINE

Ook

**Snowboardster
Evy Poppe:**

**"In mijn discipline worden
mannen en vrouwen
gelijk behandeld"**

**Hoe hip is
duivensport?
Johan vertelt!**

**Tandenpoetsen
in de klas**

**Co-coördinatoren
Lander en Jeffery:**

**IN HUIZE TRIEST BIEDEN
WE MEER DAN BED, BAD
EN BROOD**

Dossier

**20 WIST-JE-DATJES
over Broeders van Liefde!**

WIN!
10 Decathlon
vouchers
t.w.v. 25 euro!

VERSCHEIJNT 3 KEER PER JAAR
JAN - MAA - OKT
14de JAARGANG
MAART 2023 #61

Broeders van Liefde
GEÏNSPIREERD VERBONDEN

Als kind was ik een ‘stil

WIE IS LORE VAN HULLE

- // Lore (36) is stafmedewerker in PC Dr. Guislain in Gent.
- // Samen met haar vrouw heeft ze twee dochtertjes.
- // Ze spendeert graag tijd met haar gezin en met vrienden. Daarnaast houdt ze van wandelen in de natuur, af en toe een concertje meepikken, en bakken (met de nodige chocolade!).

In een wereld waarin oren en ogen zich vaak richten naar luid en veel, werd ik geregeld aangemaand om eens ‘iets te zeggen’ (“en een beetje luid hé”), wanneer we iemand tegenkwamen. Zoveel jaren later vind ik het best oké om enigszins bij de ‘stillen’ te horen. Al stuijter ik net als velen wat heen-en-weer en op-en-neer op het continuüm der stilte.

Mijn eigen stil-zijn is waarschijnlijk één van de redenen waarom ik mij direct verbonden voelde met een magazine dat het aandurft zichzelf ‘Still’ te noemen én op die manier iets wil betekenen. Ik ben een lezer van het eerste uur. Elke editie ging door mijn handen. Net zoals Still vanaf nu ook door jouw handen kan gaan, nu het magazine samen met Dichtbij wordt verdeeld onder alle medewerkers van Broeders van Liefde.

edito

le'

Still is niet verlegen om iets te zeggen en heeft een voorliefde voor woorden met betekenis. De juiste woorden op het juiste moment. De juiste woorden bij het juiste beeld. Niet meer woorden dan nodig om een boodschap goed over te brengen.

Still zoekt anderen op. Houdt van mensen en de verhalen die ze brengen. Maar Still neemt ook afstand. Toont wat we niet altijd (willen) zien.

“

Mijn eigen stil-zijn is waarschijnlijk één van de redenen waarom ik mij direct verbonden voelde met een magazine dat het aandurft zichzelf 'Still' te noemen

Elke medewerker heeft recht op personeelsacties en -kortingen!
Kijk snel op pg. 30 voor meer informatie!

colofon

Dichtbij

is een uitgave van de groep Broeders van Liefde. De groep overkoepelt verschillende initiatieven zoals Menas, Fracarita Belgium en de organisatie Broeders van Liefde die de begeleiding en de verzorging opneemt voor kinderen, jongeren en volwassenen in de sectoren onderwijs, zorg (geestelijke gezondheidszorg en ouderenzorg), sociale economie, welzijn (orthopedagogische zorg en kinderdagverblijven) en buitengewoon onderwijs.

Redactieraad:

Jan Decoene, Mattias Devriendt, Filip Erkens, Raf Missorten, Julie Goditiabois, Koen Van Canegem en Nikkie Steyaert.

Hoofdredacteur:

Nikkie Steyaert

Verantwoordelijke uitgever:

Koen Oosterlinck, Stropstraat 119, 9000 Gent

Abonnement:

Dichtbij verschijnt 3 keer per jaar en is gratis voor alle medewerkers van de Broeders van Liefde. Wil je een abonnement? Neem dan contact op met het redactiesecretariaat.

Oplage:

13.500 ex.

Redactiesecretariaat:

Nikkie Steyaert, Stropstraat 119, B-9000 Gent
T 09 221 45 45
nikkie.steyaert@broedersvanliefde.be

Vormgeving:

Filip Erkens

Druk:

Graphius

Volg Broeders van Liefde op social media!

- 🏠 www.broedersvanliefde.be
- 📘 www.facebook.com/broedersvanliefde
- 📷 www.instagram.com/broeders_van_liefde

Carine Chinitor

📍 Afdelingshoofd PVT De Warande (PC Sint-Jan-Baptist)

Genomineerd door haar team: “Een vertrouwenspersoon, aanspreekpunt, mentor, moedertje, collega, vrolijke wind, vrouw met een gouden randje: het hart van de Warande ... Carine, jij bent de hoofdschakelaar van de Warande. Wanneer jij in pensioen gaat, valt de ‘plon’ uit.”

“Reactie Carine: “De mooie woorden raken mij enorm, al zou ik eigenlijk mijn team moeten nomineren! Ze blijven zich dag in dag uit 100% geven om onze bewoners een veilige en warme plek te bieden. Zonder hen zou ik ook niet gegroeid zijn tot de persoon die ik vandaag ben. Deze nominatie is voor mij een mooie afsluiter van mijn loopbaan, ik ga namelijk op 1 mei met pensioen. Maar ik kan mijn plekje met een gerust hart verlaten, ik weet dat De Warande in goede handen is. Al zal het afscheid van mijn team én mijn bewoners – sommigen die er al bijzijn van mijn eerste dag hier in 1999 – niet gemakkelijk zijn. Ik hoop dan ook dat ik iedereen geregeld nog eens tegenkom in Zelzate!”

Ann Baes

📍 Begeleider in beschut wonen, VZW Reymeers in Lede (verbonden aan PC Ariadne)

Genomineerd door Bettina Elaut: “Ann is een ongelooflijk warm persoon, ze kan verslagen maken als de beste, want ze is echt onderlegd in het samenvatten of noteren van wat gezegd wordt. Ze kan uit een grote hoeveelheid informatie de kern van de zaak zo mooi halen, waardoor het voor ons dan zeer duidelijk wordt! De rust die ze uitstraalt, de empathische houding, zorgt voor gelukkige bewoners én collega’s die haar ook echt weten te appreciëren! Ik ben heel blij met zo’n collega die elke dag een grote afstand overbrugt om hier te werken!”

“Reactie Ann: “Ik ken Bettina al 15 jaar, sinds mijn eerste dag bij VZW Reymeers. Ik zie haar niet enkel als een collega, maar ondertussen ook als een vriendin. Toch komt de nominatie onverwachts en ben ik erg blij met het compliment. Ik werk graag met haar samen, net zoals met mijn andere collega’s, en het is fijn om te horen dat dat wederzijds is. Ik spendeer elke dag anderhalf uur in mijn auto onderweg van en naar het werk, maar de dankbaarheid van de bewoners, de kleine fijne woordjes, het feit dat ik voor hen iets kan betekenen ... Dat maakt alles goed en daarvoor doe ik het!”

Werden ook genomineerd: Saskia de Clercq, Gary Mc Hugh, Dorien Jacobs en Katleen Van den Broeck door Ineke Van Goethem, Rafael Herremans door Aicha De Brabander, Samantha Maertens door Marieke Verschoore, Marieke Verschoore door Samantha Maertens, Silke Vermander door Katrijn De Weert, Julie Wijnrocx door Gwendy Broeckx, Sara Heyvaert door Nadia El Aisati, Xandra Schaeken door Freija Groffi, Greet Jamaer door Nancy Motmans, Mara Claes door Karen Leben, Jos Pynket door Rahime Dzemailji, Elke Vanneste, Hilde De Cock, Emmanuel Cocquyt, Sis Verhaeghe, Isabelle Wylocke, Kristine Van De Vijver, Zaineb Jedidi en Ingrid Vancoppenolle, Greet Keppens door Carine Maelfait, Sandra Nachtergaele door Mario Lurinx, Bryanna De Schrijver door Destiny Geldof, Nele Geudens en Lisa Rech door Krijn Hermans, Isolde Van Houtven door Sofie Biscompte en Ann Vandepoel, Stephanie Zurings door Janice Graindor, Joris Boen door Britt Sels, Mieke Heyman en Kathleen Verslycken door Deborah Viaene, Ellen Bernier door Jochen Fordeyn, Christine Brulé door Valérie Brié, Marleen Verbeke en Els De Meyer door Christel Van De Steene, Brigitte du Bois de Nevele door het Intermezzo A team, Laura Wynands door Werner Engelen, Filip D’Hooghe door Mia Bethuynne, Annelien Roosen door Annette Hermans, Nicolas Vandeweerd door Ann Foncke, Hilde Huybrechts door Ann Roelands, Tine Hermans door Maxine Cuigniez, Evelien Carlier door Freija Van Dyck en Nina Weckx, Eveline Hoste door Kathleen Degryse, Leen Boeve door Sophie Vandenberghen en Pascale Heyrman, Marieke Verschoore door Justine Vergels, Carmen Van Vijnckt door woongroep Specht, Gregory Neefs door

Ingrid Van Mensel, Gwendy Broeckx door Julie Wijnrocx, Anjura Vandermarliere door Tom D’Hooghe, Seletina De Brauwer door Amélie Vermeersch, Inge Gouwy door Robbe Switzynck en Conny Bruggeman, Iris Gilson door Isabelle de Wispeleir, Cindy Baetslé door Carine Coolen, Ilke Lenaerts en Katrien Dirix door Kristin Himpens, Ilse Dumez door Bart Wouters

Wil jij ook je collega nomineren?

Stuur een mail naar nikkie.steyaert@broedersvanliefde.be waarom jouw collega een plekje in Dichtbij verdient!

Johan Boyen

DUIVENMELKER

Duivensport is een (groot)vader-op-(klein)zoon traditie. Al wordt de sport steeds minder populair. Dat merk ik ook bij mijn zoon: de duivenpassie zit niet in zijn genen. Ikzelf rolde er wel in door mijn papa zaliger. Hij schonk me mijn eerste duif toen ik 10 jaar was en 43 jaar later ben ik er nog steeds mee bezig. Ook mijn vrouw was een grote fan, jammer genoeg mag ze door gezondheidsredenen niet meer in contact komen met duiven. Maar ze steunt mijn passie. Gelukkig, want het is een tijdrovende hobby.

Elke ochtend ben ik vroeg uit de veren. Voor ik naar mijn werk vertrek, moet ik mijn duiven voeren en hun hok kuisen. 's Avonds doe ik dat opnieuw. Daarnaast moet ik ze ook trainen: hoe vaker (en verder) je je duiven laat uitvliegen, hoe sneller ze hun weg terugvinden naar de duiventil, wat natuurlijk cruciaal is tijdens wedstrijden. Het is dus een groot engagement, je kan bijvoorbeeld niet spontaan op vakantie. Gelukkig is de duivensport ook zeer collegiaal; andere duivenmelkers zullen met plezier even voor je duiven zorgen.

De tijden zijn erg veranderd. Ik weet nog hoe ik vroeger met een prikklokje moest werken, nu is alles gedigitaliseerd. Elke duif heeft een elektronische ring met een geregistreerd nummer en via een app wordt automatisch vastgelegd wanneer de duif zijn hok binnenvliegt. Dan zie je ook meteen op welke plaats je duif staat, al is het wachten tot alle deelnemende duiven toegekomen zijn, om definitief te zien welke duif de snelste was. Ze worden namelijk op één plek losgelaten, en die plek ligt soms wat verder van de ene duiventil dan van de andere. Om een winnaar te bepalen wordt dus gekeken naar de gemiddelde snelheid per minuut.

WIE IS JOHAN BOYEN?

- // Johan (52) woont in Nieuwerkerken en werkt als diensthoofd technische diensten in Asster.
- // Hij is getrouwd met Martine en heeft een zoon Roald.
- // Johan zetelt ook in het bestuur van de duivensportvereniging 'Vrije Spel Nieuwerkerken'.

Ik won al eens de eerste plaats, en dat nog wel met mijn duif Martine, die naar mijn vrouw vernoemd is. Dat moment zal ik nooit vergeten en die duif ligt me nauw aan het hart. Ook mijn duif 'De buschauffeur' is een van mijn favorieten. Het is al een 'gepensioneerde' duif, maar elke keer als ik in mijn duivenhok kom, springt hij op mijn schouder. Al sinds zijn tweede jaar laat ik hem niet meer vliegen, omdat ik bang ben dat een roofvogel hem tijdens de vlucht te pakken krijgt.

Ik doe het echt voor mijn plezier. Er zijn natuurlijk pro's die er groot geld mee verdienen, maar voor mij hoeft dat niet. Integendeel, de hobby kost me aardig wat geld. Maar ik krijg er veel voor terug. Ik hoop dat ik er later, als ik op pensioen ben, nog meer tijd voor kan vrijmaken. Maar dat zal afhangen van hoe de duivensport evolueert. Zullen er in de toekomst nog genoeg geïnteresseerden zijn om de sport levend te houden? Ik kan alleen maar hopen!

“WIJ BIEDEN MEER DAN ENKEL BED, BAD EN BROOD”

Huisje, boompje, tuintje. Een baksteen in de maag. Voor velen van ons is het hebben of huren van een huis vanzelfsprekend. Er is sprake van een ‘thuis’, een plek om je ‘s avonds veilig terug te trekken. Jammer genoeg is dat niet voor iedereen het geval. Gent telt vandaag een slordige 1440 dak- en thuislozen. Gelukkig zijn er voorzieningen, zoals Huize Triest, die hen ‘s nachts een dak boven het hoofd bieden. Co-coördinatoren Lander en Jeffery: “Onze job houdt ons met de voetjes op de grond. De wereld is niet altijd rozengleur en maneschijn en we beseffen vaak niet hoe goed we het hebben.”

📍 NIKKIE STEYAERT | 📷 SOPHIE CALLEWAERT

Het is 09.15 uur. We staan voor de deur van Huize Triest, een dak- en thuislozenopvang in Gent. Nog voor we kunnen aankloppen, arriveert er een jonge man op de fiets. Hij begroet ons vriendelijk en zoekt naar zijn sleutelbos. Het blijkt Jeffery te zijn, één van de twee mannen waarmee we vandaag een interview hebben. Hij leidt ons mee naar binnen, waar we op de overdekte koer de andere helft van het coördinatie-duo van Huize Triest aantreffen: Lander. Hij heet ons welkom, met een bezem in de hand. “Nog even het koertje vegen, neem alvast plaats.” We gaan zitten in de eetzaal van Huize Triest en nemen de ruimte in ons op. Een televisie, een tiental tafels met stoelen, een piano en wat gezelschapsspelletjes. Het duurt eventjes voor Lander en Jeffery terug tevoorschijn komen: “Sorry, de wasmachine is blijkbaar kapot. Sinds we beiden coördinator zijn, zijn dat zaken die wij moeten opvolgen.”

BEGELEIDER

Sinds jullie coördinator zijn? Waren jullie hiervoor ook al tewerkgesteld in Huize Triest? Lander knikt. “We zijn beiden ongeveer op hetzelfde moment gestart als begeleider, zo’n 4-tal jaar geleden.

Huize Triest en de doelgroep zijn dus niet nieuw voor ons. Maar het is pas sinds 1 jaar dat we samen de functie van coördinator hebben opgenomen. Dat betekent niet dat ons takenpakket drastisch veranderd is, er is gewoon een stukje bijgekomen.” Jeffery knikt en gaat verder: “We doen nog steeds veel nachtshiften waar we dak- en thuislozen ontvangen en begeleiden, samen met de andere vier begeleiders in Huize Triest, maar daar komen nu ook wat administratieve zaken bovenop: uurroosters opstellen, giften opvolgen, mailtjes beantwoorden. En de meer praktische zaken, zoals die wasmachine bijvoorbeeld.” “Meer werk dus”, lacht Lander. “Maar we zijn beiden nog steeds erg blij dat we een jaar geleden de sprong waagden om samen coördinator te worden. We kunnen nu ook echt inspelen op het politiek beleid, zaken aankarten en in gang proberen zetten. Dat geeft veel voldoening.”

DYNAMISCH DUO

Het feit dat jullie al jaren samenwerken maakt het duocoördinatorschap vast een stukje gemakkelijker? Jeffery glimlacht instemmend. “Geert Danneels, de oud-coördinator die vorig jaar met pen-

WIE IS **LANDER VANOVERSTRAETEN?**

- // Lander (31) woont in Aalst. Hij studeert orthopedagogie en werkte eerst 4 jaar als begeleider bij Huize Triest, voor hij vorig jaar startte als co-coördinator.
- // Hij houdt van sporten en het trainen van honden.

WIE IS **JEFFERY HILLEWAERT?**

- // Jeffery (34) co-woont in Sint-Amandsberg en studeerde ergotherapie. Net als Lander begon hij als begeleider bij Huize Triest, voor hij er co-coördinator werd.
- // Hij volgt momenteel een Ba-na-ba creatieve therapie met dans als medium. Daarnaast houdt hij van koken, boardgames, cultuur en (marathon)lopen.

“

Natuurlijk is de nachtopvang prioriteit, maar we zijn mensen en als je ziet dat iemand het moeilijk heeft, is het toch maar logisch dat je die persoon probeert te helpen?

sioen ging, liet al vallen dat hij dacht dat wij een goed team zouden vormen, omdat we elkaar goed aanvullen. Lander is rechttoe rechtaan, terwijl ikzelf soms iets diplomatischer kan zijn. Als er een dakloze over de schreef gaat of de regels breekt, zou Lander al sneller zeggen: ‘nu is het genoeg geweest’, terwijl ik eerder de context zou bekijken om op die manier hem of haar nog een kans te geven. Maar omgekeerd kan ik me soms laten meeslepen, dan is het goed dat Lander aan de alarmbel trekt en tijdig ingrijpt.”

SLAAPPLEK

Jullie geven aan nog vaak een nachtschift te doen, hoe ziet zo’n avond eruit? “Huize Triest biedt in principe

Om hier te kunnen werken, heb je een sterke ruggengraat nodig, maar die kweek je vanzelf. Belangrijker is dat je een warm persoon bent

bed, bad en brood”, steekt Jeffery van wal. “Om 21.00 uur gaan onze deuren open en kunnen mensen hier iets eten. Zo serveren we bijvoorbeeld soep en brood die we krijgen van PC Dr. Guislain. Om 23.00 uur sluiten we de keuken af en kuisen we de ruimte. Tegen 00.00 uur liggen onze gasten vaak al in bed, en gaan wij dus ook slapen. Om 06.00 uur staan we op. Dan serveren wij ontbijt voor de mensen die al wakker zijn. Om 07.30 uur wekken we iedereen die op dat moment nog slaapt. Tegen 09.00 uur sluiten we de deuren.” Dat zijn korte nachten, merken we op. Moeten jullie dan nog extra vroeg uit de veren om hier op tijd te raken? Lander lacht. “Gelukkig niet. Er zijn kamers voorzien voor de begeleiders, zodat we in de buurt zijn indien er zaken mislopen. Er zijn dus altijd twee begeleiders aanwezig ’s nachts, voor de veiligheid.”

HERSTELGESPREK

Gebeurt het dan vaak dat er iets misloopt, willen we weten. “Weet je, ’s ochtends en ’s avonds zijn mensen echt zichzelf. Bij sociale medewerkers doet onze doelgroep zich soms beter voor, maar hier zien we vaak hoe de mensen echt zijn, en komt de problematiek van sommige mensen ook meer naar boven, denk maar aan drugs- of agressieproblemen. We zien hier ook mensen van alle lagen van de maat-

schappij: diverse leeftijden, gender, nationaliteit, context ... Het beeld van de oude clochard met de baard, dat is achterhaald. Natuurlijk botst het wel eens met zoveel mensen samen, al moet ik zeggen dat het lang geleden is dat we echt nog te maken hadden met agressie of dergelijke. Wel merken we dat meer en meer dak- en thuislozen kampen met psychische problemen, vooral sinds corona. In uitzonderlijke gevallen zullen we de bevoegde instanties inlichten, als iemand bijvoorbeeld zwaar psychotisch is en geen medicatie neemt. Zo’n zaken kunnen we niet uit de hand laten lopen, want vroeg of laat kan dat uitmonden in agressie en je moet iedereen, inclusief jezelf, beschermen. Ook dak- en thuislozen die ons fysiek of verbaal bedreigen, worden voor een periode uitgesloten. Maar na een tijdje kunnen ze terugkomen, al doen we wel altijd een herstelgesprek, samen met hun sociale medewerker. Als we zien dat de persoon het probleem inziet, en wij het gevoel hebben dat hij of zij kan terugkomen zonder dat dit onveilig is voor ons of de andere dak- en thuislozen, dan laten we dat zeker toe. Je mag als medewerker niet blijven hangen in negatieve zaken die gebeurd zijn.”

PUUR

Het lijkt geen job die iedereen zomaar aankan? Lander kijkt Jeffery even aan.

“Om hier te kunnen werken, heb je een sterke ruggengraat nodig. Maar die kweek je vanzelf. Belangrijker is dat je een warm persoon bent die naar anderen kijkt zonder vooroordelen, een mensen-mens, anders hou je het niet vol. Zelf eerlijk en authentiek zijn. De doelgroep prikt zo door een façade. Zelf zijn ze ook ongefilterd, dat maakt hen scherp maar net ook mooi. Ik apprecieer de puurheid, ze zijn altijd erg eerlijk en volledig zichzelf.” “Wat ik dan weer heel waardevol vind in de job is dat je je bewust blijft van de échte wereld”, pikt Jeffery in. “Sommige mensen hebben veel, anderen hebben niets. Dat is de realiteit, maar dat besef je pas ten volle als je ermee geconfronteerd wordt. Ik vind die *reality check* erg belangrijk. Het is niet allemaal rozengeur en maneschijn in de wereld. Net daarom staan we echt open voor

“
**Als coördinatoren
 kunnen we nu ook
 echt inspelen op het
 politiek beleid, zaken
 aankarten en in gang
 proberen zetten**

studenten of vrijwilligers die hier eens een dagje willen meedraaien. Je merkt dat ze dan wel even schrikken. We beseffen dikwijls te weinig hoe goed we het zelf hebben.”

ZORG DRAGEN

Jullie zijn erg begaan met de doelgroep, merken we op. Lander: “Dat klopt, wij willen meer doen dan bed, bad en brood. Natuurlijk is de nachtopvang zelf prioriteit, maar we zijn ook mensen. Als je ziet dat iemand het moeilijk heeft, of bij jou komt met een specifieke vraag, is het toch maar logisch dat je die persoon probeert te helpen? Jeffery knikt: “Wij gaan een moeilijk gesprek niet uit de weg, al zetten we niemand onder druk. In theorie weten we niets over de mensen die we dagelijks zien passeren – we mogen zelfs hun identiteitskaart niet vragen – maar in de praktijk kennen we onze mensen en hun situatie best goed. Als ze ervoor openstaan, proberen we hen te motiveren, te begeleiden en op weg te helpen, zodat ze hun leven op de rails krijgen. Al zien wij hier ook mensen die bijvoorbeeld al tien jaar dakloos zijn en vrede hebben genomen met hun situatie. Als dat zo is, dan leggen we ons daarbij neer. Wat ik het belangrijkste vind, is dat je iedereen benadert zonder vooroordelen; ongeacht hun context, verleden of problematiek. Gewoon zorgen voor elkaar, als mensen.”

DAK- EN THUISLOZENOPVANG HUIZE TRIEST

- // Huize Triest is een opvanghuis in Gent. ‘Triest’ verwijst naar de kannunik Petrus-Jozef Triest, de stichter van de Broeders van Liefde, en priester in een fel bewogen tijd in de tweede helft van de 18de eeuw. Hij heeft zijn leven tot de laatste dag gewijd aan deze minst bedeedden. Vanuit dit charisma is Huize Triest in 1986 ontstaan.
- // Huize Triest wil een laagdrempelig huis zijn met een familiaal karakter, een plaats waar mensen mens voor mensen mogen zijn. Heel wat mensen komen binnen de gestructureerde zorgverlening niet aan bod. Voor hen is de weg naar de instelling te lang en de drempel te hoog. Huize Triest wil voor hen een veilige plek zijn.
- // Huize Triest telt 7 medewerkers, 8 kamers en 25 bedden. De deur staat op weekdagen en in het weekend open voor dak- en thuislozen, die van 21.00 tot 09.00 uur bed, bad en brood aangeboden krijgen. Er zijn ook een aantal woonunits waar mensen in nood tot 3 maanden kunnen verblijven.

Bistro

JULIE GODITIABOIS LIES WILLAERT

in beweging

Sinds september van vorig jaar baten De Winning, Zorggroep Sint-Kamillus en Sint-Kamillus in Bierbeek samen een bistro uit, maar niet zomaar eentje: bistro De Borre is een sociaal inclusieve horecazaak. Dat wil zeggen dat er naast studenten en flexi-jobbers ook mensen werken die op de reguliere arbeidsmarkt minder makkelijk een job vinden. Fanny Oversteyns werkt er al sinds de opening. “Voordien werkte ik ook al bij De Winning. Toen ik hoorde dat ze een bistro zouden openen, was ik meteen geïnteresseerd. Ik had nog nooit in de horeca gewerkt, maar ik moet zeggen: mensen bedienen als zaalmedewerker ligt mij echt! Op zaterdag wordt het hier wel eens druk, maar het contact met de klanten is zo fijn.”

dossier

Uit de kast

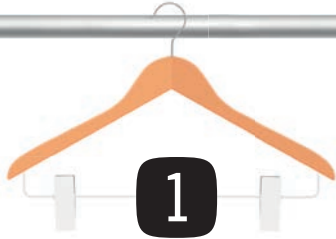
**20 dingen die je nog niet wist
over Broeders van Liefde**

**over strips, cijfers,
bijzondere broeders en een opgraving**

Onze werkplek kennen we goed: we hoeven het adres niet (meer) in te geven in de GPS, kennen de directie en de collega's, weten waar de stille plekjes liggen en vinden moeiteloos de weg naar de klaslokalen, afdelingen, bureaus, refter, parking of toiletten. Als iemand je vraagt of je je werkgever goed kent, is de kans groot dat je ja knikt. Maar hoe zit het met die andere werkgever: Broeders van Liefde? Voor veel mensen doet de naam wel een belletje rinkelen. Broeders van Liefde is een gevestigde waarde binnen de sectoren zorg en onderwijs. Maar wist je dat er ook een sector sociale economie is? Of dat de stichter Triest die overleed in 1836 in 2013 werd opgegraven? En dat er vandaag nog een broeder actief is als leerkracht in Aalter? Dichtbij verzamelde 20 weetjes over Broeders van Liefde en enkele sprekende cijfers!

Weet jij...

... dat we de naam 'Broeders van Liefde' gekregen hebben?

Eigenlijk zouden we kunnen zeggen dat Broeders van Liefde een bijnaam is. De congregatie is namelijk gesticht onder de naam 'Hospitaalbroeders van de Heilige Vincentius'. Petrus Jozef Triest koos deze naam omdat Vincen-tius a Paulo (1581-1660) – de man waar hij zich door liet inspireren – gekend stond om zijn bijzondere aandacht en zorg voor de armen. De Gentse burgers noemden ons echter 'Broeders van Liefde'. Die naam werd uiteindelijk zo gekend dat hij officieel werd overgenomen.

34.000

cliënten, patiënten, leerlingen

Cover van de eerste editie van Dichtbij

... dat het magazine dat je vasthoudt de 61ste editie is van Dichtbij?

Dichtbij bestaat al sinds 2010, maar bestond eigenlijk al vroeger, onder de naam: 'Van Harte'. In 2010 kreeg 'Van Harte' een nieuw jasje én een nieuwe naam: Dichtbij was geboren! Jullie weten vast wel dat Dichtbij een personeelsmagazine is dat gratis verdeeld wordt onder alle medewerkers van Broeders van Liefde. Maar wist je ook dat de groep Broeders van Liefde nog een ander extern magazine heeft? Still magazine zag het levenslicht in 2017 en is ondertussen aan zijn 11de editie toe. Still magazine is geen personeelsmagazine, maar een tijdschrift dat de focus legt op de drie kernwoorden verstillung, verbinding en engagement. Het staat vol fotografie, illustraties, artikels en interviews en gaat op zoek naar hoe de kernwoorden een plaats vinden in onze maatschappij. De nieuwste editie heb je samen met Dichtbij gekregen, en dat zal in de toekomst ook zo zijn, 2 keer per jaar!

... dat we naast kinderdagverblijven ook kindcentra hebben?

Broeders van liefde heeft 3 kinderdagverblijven en ook twee kindcentra. In een kindcentrum streeft men naar een samenhangend aanbod van kinderopvang, onderwijs en buitenschoolse opvang. Het is een plek waar spelen en leren, zorgen en opvoeden, samenleven en ontspannen met elkaar verweven zijn. In Gent vind je kindcentrum De Wonderboom – 't Wondernest en kindcentrum Wolkenzicht bevindt zich in Aalter.

16.000

medewerkers

... welke de 5 kernwoorden van onze engagementsverklaring zijn?

Inspirerend
Verbindend
Coachend
Mensgericht
Open geest

... wie de stichter van Broeders van Liefde is?

Petrus Jozef Triest, een Gentse priester, stichtte in 1807 de congregatie 'Hospitaalbroeders van de Heilige Vincencius', wat later 'Broeders van Liefde' werd. Triest zag zichzelf verantwoordelijk voor de zorg voor armen, maar gaandeweg zag hij steeds meer noden. Zoals die van psychiatrische patiënten, die in die tijd opgesloten zaten in het Geraard de Duivelsteen in Gent, vastgeketend en zonder enige vorm van behandeling. Triest stuurde er op 30 september 1815 enkele broeders-in-opleiding naartoe om die patiënten te bevrijden. Vanaf dat moment is het werk van de broeders uitgebreid naar verschillende soorten 'zorgen voor mensen'. Of dat nu kinderen, ouderen, doven, mensen met een beperking of mensen met een psychische kwetsbaarheid zijn.

... dat Herman Van Rompuy in ons bestuursorgaan heeft gezeten?

De Belgische politicus en voormalig voorzitter van de Europese Raad zetelde van 1 januari 2015 tot 31 december 2020 als onafhankelijk bestuurder in het bestuursorgaan van vzw Organisatie Broeders van Liefde. De samenstelling van het bestuursorgaan anno 2023 ziet er als volgt uit: Greta D'Hondt, Jan Smets, Paul Gemmel, Rik Goetinck, Tine Van Regenmortel, Veerle Hendrickx, Raf De Rycke, Koen Oosterlinck, Nicolas Vandeweerd, Stefan Van Sevecotte, Yves Demaertelaere, br. Frans Van Hoorde, br. Luc Lemmens en br. Veron Raes. Het bestuursorgaan van vzw Organisatie Broeders van Liefde bestaat dus uit onafhankelijke bestuurders, medewerkers van de groep én broeders!

Benieuwd naar de gezichten achter de namen? Scan de QR-code!

... dat Broeders van Liefde ook voorzieningen heeft in Wallonië?

In Wallonië zijn er 2 voorzieningen voor geestelijke gezondheidszorg: Centre Psychiatrique Saint-Bernard in Manage (nabij La Louvière) en Centre Neuro Psychiatrique in Dave (nabij Namen). Daarnaast is er ook nog Centre Saint-Lambert in Andenne (nabij Namen), dat een thuis en activiteiten biedt aan mensen met een verstandelijke beperking en waar ook de school EPSIS Saint-Lambert aan verbonden is. In Wallonië hebben we dus minder voorzieningen, maar ook zij maken een essentieel deel uit van onze groep Broeders van Liefde, al spreken we in dat geval wel over Oeuvres des Frères de la Charité!

... dat duurzaamheid een speerpunt in ons beleid is?

In navolging van het directieseminarie dat dit jaar over missiegedreven ondernemerschap ging, organiseren we er volgend jaar zelfs een beleidsdag rond! We vinden het immers belangrijk dat niet enkel de mens centraal staat

in onze dienstverlening, maar ook de planeet. Door onze impact op haar zo laag mogelijk te houden, zorgen we ervoor dat ook de toekomstige generaties zich kunnen blijven inzetten voor zij die dat nodig hebben.

9

... hoeveel broeders er vandaag nog zijn in België?

De congregatie Broeders van Liefde is een internationale broedergemeenschap. Zij zijn actief in zowel Afrika, Azië, Amerika en Europa. Van 1807 tot nu zijn er over de hele wereld 6000 broeders van Liefde geweest. Momenteel zijn er nog 57 broeders in België, zij wonen verspreid over Lummen, Brecht, Bierbeek, Zelzate, Gent en Sint-Maria-Aalter. Halverwege de jaren 70 waren dat er nog ruim 500. Het aantal broeders is doorheen de jaren dus aanzienlijk gedaald. Misschien zijn er binnen een jaar of 20 zelfs geen broeders meer. Hoe moet het dan verder? Wel: Op dit moment heb je binnen de groep Broeders van Liefde de familie (de broeders) en de organisatie (de leken). Als er geen broeders meer zijn, dan zullen er in de organisatie nog steeds duizenden medewerkers in scholen en voorzieningen werken vanuit dezelfde missie: bouwen aan een samenleving waarin elke mens, ook de meest kwetsbare, tot bloei kan komen.

10

... dat er twee strips bestaan over ons?

Er bestaan twee strips die over onze oprichter gaan, namelijk 'Can. P.J. TRIEST 1760-1836' en 'De grote weldoener'. De laatste is zelfs geschreven door Jef Nys. Je vraagt je misschien af waar je zijn naam van herkent? Hij was de bedenker van de bekende stripreeks Jommeke!

11

... dat er in de organisatie voor elke man 2 vrouwen zijn?

Veel buitenstaanders zien de organisatie Broeders van Liefde vooral als een organisatie van blanke mannen die zeer traditioneel en katholiek zijn. Dat idee komt natuurlijk uit het verleden, toen er alleen nog maar de congregatie Broeders van Liefde bestond, met broeders die zich inzetten voor de meest kwetsbaren. Maar veel jaren later zijn de broeders uit de voorzieningen en scholen verdwenen. Als we kijken naar de verschillende voorzieningen is het zo dat 2/3de van onze medewerkers vrouwen zijn. Daarnaast nemen vrouwen ook steeds vaker directie-functies op.

1089

vermeldingen in 2022 van Broeders van Liefde in de geschreven pers

3

kinderdagverblijven

... dat er verschillende monumenten bestaan ter nagedachtenis van Petrus Jozef Triest?

Petrus Jozef Triest (1760-1836), onze oprichter, heeft verschillende monumenten gekregen om hem te eren. Je kan onder andere aan het Bijlokehof in Gent zijn gedenkplaat vinden, die geplaatst is in het jaar 1961. In september 2007 werd bij de Broeders

12

van Liefde in Eindhoven een monument opgericht dat gemaakt werd door Henk Oddens. In 2010 werd er aan de kerk in Lovendegem – waar hij pastoor was – ook een monument opgericht. En er zijn zelfs nog andere monumenten om hem te herdenken ...

... dat de Belgische Broeders van Liefde ook internationaal actief zijn?

Fracarita Belgium is de ngo voor internationale samenwerking van de Groep Broeders van Liefde. Sinds haar oprichting in 1967 (onder de naam Caraes) ondersteunt Fracarita Belgium de partners van de congregatie in Afrika, met focus op het Grote Merengebied. Occasioneel worden ook partners in Azië en Latijns-Amerika ondersteund. Die situeren zich binnen drie domeinen: geestelijke gezondheidszorg, onderwijs en orthopedagogische zorg. In 2021 ondersteunde Fracarita Belgium 38 initiatieven van zorg, onderwijs en welzijn in haar partnerlanden. Op 31 januari gaf Fracarita Belgium het startschot voor hun nieuwe Zuidactie 'Down in Afrika'. Meer over die dag lees je in deze Dichtbij, in de rubriek 'Internationaal' op pg. 22!

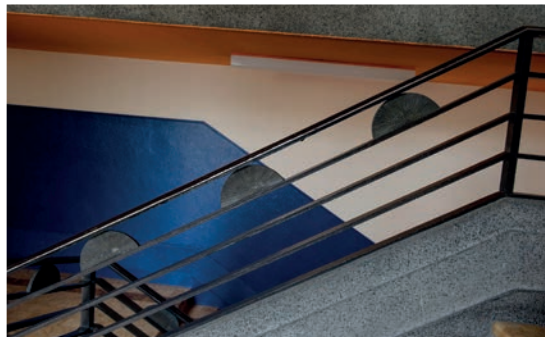
... dat Dichtbij ooit een prijs won?

In 2012 werd Dichtbij met zilver bekroond voor 'het Beste Personeelsblad', een wedstrijd die werd georganiseerd door de Belgische Vereniging voor Interne Communicatie.

67
scholen buitengewoon en gewoon onderwijs

... dat we beschikken over een unieke trap?

In minstens 5 van onze voorzieningen (en het zijn er ongetwijfeld meer) zijn er trappen die kenmerkend dezelfde leuning hebben, in de stijl art deco. Hoe dat komt? Met behulp van Frank Bernaert van de cel gebouwen van de centrale diensten ontdekten we dat de gebouwen allemaal in dezelfde periode zijn gebouwd. Wijlen br. Louis

Trap in Sint-Paulus Gent. Ook in Viso Cor Mariae, CNP Saint-Martin, Sint-Eduardusschool in Merksem en OC Styrka zijn gelijkaardige trappen gevonden.

... dat sommige broeders nog actief zijn in onze organisatie?

Momenteel werkt er nog één broeder voor de organisatie Broeders van Liefde: br. Marc Bittremieux. Broeder Marc werkt als godsdienstleerkracht bij Emmaüs bovenbouw te Aalter. Hij woont niet in een gemeenschap. Wel zijn er nog een 10-tal broeders die nog mandaten opnemen in verschillende bestuursorganen en algemene vergaderingen van de groep Broeders van Liefde.

... dat het hoofdbestuur van de congregatie Broeders van Liefde zich in Rome bevindt?

Sinds 1967 bevindt het hoofdbestuur van de congregatie Broeders van Liefde zich in Rome. Voorheen was dat in Gent. De woonplaats van de generale overste, samen met zijn generale raad, stafmedewerkers en een aantal broeders, bevindt zich in Rome. De congregatie heeft er ook een vormingshuis voor jonge broeders die in Rome komen studeren.

10
voorzieningen in orthopedagogische zorg

... dat de stichter van Broeders van Liefde in 2013 werd opgegraven?

Op 25 november 2013 werden de stoffelijke resten van Petrus Jozef Triest opgegraven en herbegraven. Dat gebeurde in het kader van het proces van zijn zaligverklaring. Daarbij moeten stoffelijke resten herkend en geconserveerd worden. Enkele relieken werden ook voorbehouden voor de congregaties en het bisdom. Daarna werden zijn stoffelijke resten in een nieuwe kist gelegd, en opnieuw begraven op de begraafplaats van de Zusters van Liefde in Lovendegem.

5 sociale economiebedrijven

... waar de naam van het intranetplatform Bertijn vandaan komt?

Broeders van Liefde heeft een overkoepelend intranetplatform: Bertijn. Die naam heeft het te danken aan kandidaat-broeder Jan Bertijn. Hij was in de 19de eeuw portier aan de Bijloke, waar veel straatkinderen speelden. Vroeger hadden mensen niet veel financiële middelen en broeder Jan Bertijn zag het als zijn roeping om hen te helpen. Zo leerde hij kinderen schrijven, lezen en rekenen door aantekeningen te maken met een houten stokje in het zand. Met dezelfde bevoegenheid van Bertijn biedt Broeders van Liefde onderwijs en zorg aan kinderen, maar nu wel met meer moderne tools!

13 voorzieningen in geestelijke gezondheidszorg

... dat Broeders van Liefde ook actief is in de horeca?

De sector sociale economie overkoepelt 5 sociale economiebedrijven. Ze bieden werkervaring en tewerkstelling op maat aan personen met een grote afstand t.a.v. de arbeidsmarkt en het normaal economisch circuit. Samen bieden de 5 sociale economiebedrijven vandaag tewerkstelling aan 1057 medewerkers, 209 in omkadering en 848 doelgroepmedewerkers. Een van de bedrijven is vzw De Winning. Hun activiteiten spitzen zich toe op natuur- en groenbeheer, biologische land- en tuinbouw, voeding

en distributie maar ook op horeca! In hun bistro's, hun Eetkafé en in hun koffiehuis kan je genieten van heerlijke gerechten en elke hap draagt bij aan meer kansen voor meer mensen! Op pg. 10 van deze Dichtbij kan je alvast kennismaken met Fanny van Bistro De Borre! Ook het Centrum voor Arbeidszorg (CAZ) Oostkade (deel van PC Sint-Jan-Baptist) houdt een koffiehuis (De Kameleon) en een sociaal restaurant (Het Slakkenhuisje) open.

Niets komt VANZELF

Wat wou je later worden toen je kind was? Eerst politieagente, daarna muzikante. Uiteindelijk is het dus duidelijk geen van beide geworden.

Wat spreekt je aan in jouw werk? Het steeds op zoek blijven gaan naar een geschikte aanpak bij ieder individu, zodat doelstellingen behaald kunnen worden en een meerwaarde kunnen zijn in iemand zijn traject.

Hoe denk je dat collega's jou ervaren? Als een enthousiast, collegiaal iemand die steeds het onderste uit de kan wil halen om iets te bereiken.

Welke eigenschap zie je liever niet bij collega's? Een egoïstische ingesteldheid en het ontbreken van authenticiteit.

Welke boodschap zou je willen geven aan alle medewerkers van Broeders van Liefde? Blijf ervoor zorgen dat je een verschil maakt. ☺

Wat geeft jou hoop? Kleine, positieve dagdagelijkse zaken die voor een momentje van blijheid zorgen.

Wanneer ga je tevreden naar huis? Wanneer een complimentje uit onverwachte hoek m'n dag heeft gemaakt.

Wat is het grootste compliment dat je ooit kreeg? Dat ik er zelf op toezie dat ik de beste versie van mezelf blijf.

Wat is jouw favoriete seizoen? De lente. Het weer wordt beter, de dagen worden weer wat langer. Ook de natuur vind ik dan op z'n mooist.

Welk boek kan je iedereen aanraden? Ik ben geen grote lezer, maar ben wel fan van kookboeken (al heb ik niet per se een favoriet).

Waar kom je tot rust? In het gezelschap van personen om wie ik geef, met wat goeie muziek op de achtergrond. En ook aan de zee, maar alleen als er niet te veel volk op het strand of de dijk loopt. ☺

Wat is je dierbaarste bezit? Enkele persoonlijke spulletjes van m'n grootvader die overleden is.

Wat is geluk voor jou? Als de mensen om wie ik geef gelukkig zijn, dan ben ik dat ook. En luisteren naar goede muziek, dat kan me ook écht gelukkig maken.

Welke persoon bewonder je het meest en waarom? Mijn oma. Ondanks de vele tegenslagen die ze al gekend heeft in haar leven, blijft ze iedere keer opnieuw de courage vinden en is ze de lijm die onze familie zo hecht houdt.

Wie mag jou altijd wakker bellen? Mijn vriend, familie en vrienden. Ik wil voor hen iemand zijn op wie ze steeds kunnen rekenen.

Welke waardevolle les heeft het leven je geleerd? Niets komt vanzelf, je moet werken om iets te bereiken.

Hoe wil je herinnerd worden? Als een betrouwbaar en positief iemand die geniet van de kleine dingen en die veel waarde hecht aan personen en zaken die voor geluk zorgen.

Wat heb je altijd al eens willen doen? Tussen de haaien zwemmen! Al vermoed ik dat in een kooi tussen de haaien zwemmen ook al spannend genoeg is. ☺

Wat is jouw levensmotto? Ga in iedere situatie op zoek naar het positieve!

Wat beschouw jij zelf als je grootste prestatie? Het kunnen kopen van een huis, samen met m'n vriend, waar we al lang voor aan het sparen waren. De dag van vandaag is dat iets dat niet voor iedereen zo vanzelfsprekend is. We zijn daar dus best trots op.

Wat wil je zeker nog bereiken in je leven? Het stichten van een gezinnetje.

Waar lig jij soms wakker van? Van vragen als: 'Wat brengt de toekomst nog?', 'Kan ik me voorbereiden op mogelijke tegenslagen?', 'Ben ik er genoeg voor mijn familie, vrienden en collega's?'

Wat is het dichtst dat je ooit bij de dood bent geweest? Zelf kan ik me er niets van herinneren, maar blijkbaar was het tijdens mijn geboorte alle hens aan dek. Ik mocht niet veel later geboren zijn, of ik had het niet gehaald.

Wat vind je leuk aan de winter? Op een koude dag je warm aankleden en een gezellig koffiehuisje bezoeken. Of gewoon thuis zitten onder een dekentje en (foute) kerstfilms kijken.

Waar droom je nog van? Het vloeiend kunnen spreken van de Spaanse taal. Geen idee waarom, maar ik vind dat echt een hele mooie taal!

25 antwoorden

Emma Haentjens (24)

Ergotherapeute
bij PC Sint-Amandus
in Beernem

“

Ik heb altijd al eens
tussen de haaien
willen zwemmen

TANDENPOETSEN IN DE KLAS

Juffen Karen Roovers en Dorien Faes

Wees gek op je bek!

WIE?

Karen Roovers (44) (rechts op de foto) en Dorien Faes (37) (links op de foto) geven samen les in de 'Wilde Dierenklas' in BuBaO Sint-Rafaël. Ze zijn respectievelijk 22 jaar en 11 jaar in dienst. Samen met Guy Brignola (parodontoloog) en Christine Van Meir (tandarts) van Eerstelijnszone Voorkempen zetten ze hun schouders onder het pilootproject 'Wees gek op je bek!'.

WAAROM? VOOR DE ALGEMENE GEZONDHEID EN HET WELBEVINDEN!

Tandenpoetsen lijkt voor de meeste volwassenen een vanzelfsprekendheid. Maar voor kinderen, en zeker voor kinderen met een beperking, is dat absoluut niet het geval. Veel leerlingen in het buitengewoon onderwijs hebben een slechte mondhygiëne. Voor de ouders is het namelijk niet gemakkelijk hier tijd voor vrij te maken: hun kind moet tijdig op de bus en er zijn andere zaken die eerst moeten gebeuren. Ze zien het niet als een prioriteit. Maar niet tandenpoetsen leidt tot een slechte adem, ontstoken tandvlees, tandplak en gaatjes. Het gaat zelfs zo ver dat leerlingen rotte tanden of abscessen hebben, met alle gevolgen van dien. Een gezonde mond heeft een duidelijke invloed op de algemene gezondheid en het welbevinden van een kind.

SINDS WANNEER? SINDS 20 MAART 2022!

Vorig jaar werd onze school gecontacteerd door Christine van Meir, zij is tandarts en werkt voor Eerstelijnszone Voorkempen. Ze vroeg ons of wij wilden instappen in een pilootproject rond mondhygiëne in het buitengewoon

onderwijs. Op 20 maart vorig jaar, niet toevallig de dag van de mondgezondheid, zijn we van start gegaan. Christine deed een meting van de tandplak bij de kinderen, en Rotary Westmalle Kempen schonk ons maar liefst 75 elektrische tandenborstels, zodat al onze leerlingen die hiertoe in staat zijn, konden deelnemen. Vanaf dan zijn we in de klas gestart met poetsen. Drie maanden later kwam Christine langs voor een tweede meting: het verschil was fenomenaal! Je kon het ook echt zien bij de leerlingen. Dat motiveerde ons om tandenpoetsen verder te stimuleren in de verschillende klassen.

WAT? TANDENPOETSEN IN DE KLAS!

Het is een hele inspanning om tandenpoetsen in de klas te integreren. De kinderen zijn het niet gewoon en met hun beperking is het ook vaak niet gemakkelijk. Het is dus niet zo dat we gewoon elke dag in de klas eventjes snel onze tanden samen poetsen en dat het daarmee klaar is. Het is best tijdsintensief en het vraagt ook wat voorbereiding; denk maar aan voldoende oplaad- en opbergplekken. Daarnaast is elk kind anders. Bij sommigen lukt het om de tandenborstel zelf vast te houden, anderen moeten nog wennen aan het geluid van de elektrische tandenborstel. Voor sommigen is het al een overwinning dat ze het gevoel

van een tandenborstel en de smaak van tandpasta in hun mond kunnen verdragen. Maar we gaan stapje voor stapje.

HOE? MET MASCOTTE TUUBJE!

Om het tandenpoetsen op een leuke manier aan te brengen bij de kinderen werd Tuubje – onze mascotte – in het leven geroepen. Karen naaide een volledig pak, inclusief Velcro tandplak, zodat de kinderen het reliëf kunnen voelen en we na het poetsen visueel de tandplak kunnen verwijderen. Juf Inne schreef ook een liedje en we maakten een dansje om het tandenpoetsen leuk te maken. Zo zijn we samen alle klassen afgegaan om het project te lanceren. Vandaag gaat Tuubje nog steeds af en toe eens rond in de klas, en de kinderen tonen dan automatisch hun tanden. Het leeft echt bij de leerlingen – ze merken zelf ook een verschil. Ze hebben minder tandpijn of minder last van ontstoken tandvlees. Als een leerkracht eens vergeet te poetsen, gaan sommige kinderen er zelfs naar vragen!

WAT NU? OUDERS EN ANDERE SCHOLEN!

Het pilootproject is in onze school volledig uitgerold, nu is het een

kwestie van volhouden. Wij proberen onze collega's er af en toe aan te herinneren: 'Zijn jullie nog steeds aan het poetsen?'. Ook de ouders zouden we in de toekomst graag meenemen in het verhaal. Wij poetsen één keer in de klas, maar in een ideale situatie wordt er twee keer per dag gepoetst, en die tweede keer moet in principe dus thuis gebeuren. Dat sensibiliseren zal niet gemakkelijk zijn, al merken we wel al een shift in hoe ouders tegenover mondhygiëne staan: ze plannen meer tandartsafspraken in of geven hun kinderen een elektrische tandenborstel cadeau. Tot slot werken we momenteel samen met Eerstelijnszone Voorkempen aan een tandenpoetskoffer voor andere scholen. In de koffer zitten bijvoorbeeld handpoppen van Tuubje, het liedje en dansje, een ganzenbord, een vingervop, een prentenboek en een hocus pocus toverdoos. Zo'n koffer bestaat al in het gewoon onderwijs, maar wij maken er eentje specifiek voor leerlingen in het buitengewoon onderwijs. Eerstelijnszone Voorkempen heeft sponsors gezocht en 50 scholen geselecteerd die zo'n tandenpoetskoffer krijgen, zodat het project breder kan worden ingezet dan enkel op onze school. De gezondheidsvoordelen van een goede mondhygiëne zijn zo groot, hoe meer kinderen we kunnen helpen, hoe beter!

“

Bij sommige leerlingen lukt het om de tandenborstel zelf vast te houden, voor anderen is het al een overwinning dat ze het gevoel van een tandenborstel in hun mond kunnen verdragen

////////////////////////////////////

Down in Afrika

De magie van de Ecole de Vie.

internationaal

‘Down in Afrika’, dat is de slogan voor de nieuwe Zuidactie van Fracarita Belgium. Dit jaar steunt de campagne initiatieven voor kinderen met het downsyndroom in Afrika. Op 31 januari kwamen maar liefst 160 medewerkers uit de verschillende sectoren van Broeders van Liefde samen voor een heuse kick-off. Het werd een dag vol interactieve workshops, Afrikaanse dans en muziek, heerlijke Afrikaanse kost en vooral veel geëngageerde mensen! Dichtbij sprak met 3 deelnemers over hun ‘waarom’.

Johan Van Holderbeke

[63] leerkracht buitengewoon onderwijs Type 2 OV1 en OV2 in Styrka @ Waterkant

“Bij ons op school leeft de Zuidactie niet even hard als op sommige andere scholen. Toch wil ik me er elk jaar opnieuw voor inzetten omdat ik het belangrijk vind dat leerlingen – ook zij met speciale noden – beseffen dat er overal mensen en kinderen leven, sommigen met nog meer noden en minder zorg dan bij ons. Dat besef vind ik belangrijker dan het verwerven van fondsen. Als leerkracht in het buitengewoon onderwijs ben ik blij dat de Zuidactie 2023 zich inzet voor kinderen met het downssyndroom, al had de doelgroep voor mij niet zo specifiek hoeven te zijn. Maar ik vind het sowieso goed om aandacht te besteden aan mensen met een beperking, want ze worden nog te vaak vergeten!”

Marc Van den Heuvel

[63] leerkracht in het 5de en 6de leerjaar in basisschool Maria Middelaars

“Een tiental jaar geleden werd onze school een deel van de groep Broeders van Liefde. Toen ik voor het eerst hoorde over de Zuidactie ben ik meteen op de kar gesprongen. Ik vind het erg belangrijk om onze leerlingen op te voeden als wereldburgers, en dat ze dus al op jonge leeftijd in contact komen met kinderen uit andere landen die leven in een andere cultuur en in andere omstandigheden. Wat ik daarbij wel belangrijk vind, is dat we niet naar hen kijken met een paternalistische bril! Om de Zuidactie te steunen organiseren we op onze school ieder jaar een sponsor-tocht. De opbrengst koppelen we aan een concreet doel: de aankoop van een transportbusje bijvoorbeeld. Zo kunnen de leerlingen visualiseren waarom en waarvoor ze inspanningen doen; dat werkt stimulerend.”

Jonas Sanen

[29] pastoraal medewerker bij Asster

“De Zuidactie is een traditie in Asster. Er zijn dan ook veel geëngageerde medewerkers die binnen hun afdeling een actie op poten willen zetten. De medewerkers van de keuken doen bijvoorbeeld elk jaar een verkoop in het thema van de Zuidactie. Zo verkochten ze vorig jaar een ‘Tanzaniaans broodje’ – dat goed in de smaak viel – waarvan de opbrengst werd ingezameld. Ik zet me altijd graag in voor de Zuidactie, maar dit jaar ligt de campagne me nog iets nauwer aan het hart: het kindje van mijn zus heeft namelijk Trisomie 18 (een beperking waar – net zoals bij het downsyndroom – een persoon een chromosoom te veel heeft, n.v.d.r.). Sommige zaken uit de campagnefilm waren voor mij zeer herkenbaar. Ik ben blij dat ik me via de Zuidactie voor deze doelgroep kan inzetten.”

Fracarita Belgium is de NGO voor internationale solidariteit van de groep Broeders van Liefde. Meer info op www.fracarita-belgium.org

“Ik wil
**de beste
van de wereld
worden”**

interview met

Evy Poppe

////////////////////

Ondanks haar jonge leeftijd – ze is nog maar 18 – is snowboardster Evy Poppe al een gevestigde waarde in de sportwereld. Ze werd wereldkampioene bij de jeugd, won goud op de Olympische Jeugdwinterspelen in 2020 en mocht vorig jaar als jongste telg van de Belgische delegatie naar de Winterspelen in Peking. Bij al haar wedstrijden wordt ze op de voet gevolgd door leerlingen en leerkrachten uit Sint-Laurens, haar vroegere school. “Ik heb goede herinneringen aan mijn schooltijd in Zelzate. Ik had er fijne leerkrachten en leuke vrienden, maar de lokroep van de topsport was te sterk.”

JULIE GODITIABOIS | EVY POPPE

Het is hoogseizoen voor de wintersport, en dus is het niet makkelijk om Evy te strikken voor een interview. ‘Ik vlieg morgenochtend naar Californië voor een wereldbekerwedstrijd’, laat ze ons weten, dus we besluiten het interview online te laten doorgaan. “Ik ben gemiddeld zo’n 28 weken per jaar van huis weg. Vooral tussen september en maart ben ik zelden thuis. Dat is soms zwaar, maar ik heb in ruil daarvoor al heel wat van de wereld mogen zien.”

SKIKLASJE

Evy: “Ik stond voor het eerst op een snowboard toen ik bijna vier was. Tijdens een skivakantie moest ik, net zoals zovele andere kinderen, naar het skiklasje. Maar skiën was echt niet mijn ding. Toen mijn ouders mij ’s avonds uit de les kwamen ophalen met hun snowboards in hun handen, was ik jaloers. Ik wou mijn latten dan ook liever inruilen voor een board. Eenmaal thuis nam mijn papa me daarom mee naar de indoor piste in Terneuzen. Hij gaf me mijn eerste initiatie snowboarden. Omdat Terneuzen op een kwartiertje rijden van Zelzate ligt, en wij een abonnement hadden, gingen we elk weekend samen snowboarden. Ik vond dat de max, die zaterdag. Dankzij mijn papa deed ik op mijn zes jaar mijn eerste jumps. Toen ik tien was, deed ik voor het eerst

mee aan een wedstrijd. De rest volgde al snel.”

dichtbij: Intussen ben je wereldkampioene bij de jeugd én olympiër. En dat op je achttiende ...

Evy: “Ik ben er inderdaad vroeg aan begonnen, maar dat is typisch aan de sport. De meeste professionele snowboarders beginnen al op heel jonge leeftijd. Wereldbekerwedstrijden zijn ook al toegankelijk vanaf 15 jaar. Er zijn natuurlijk uitzonderingen: zo is er Anna Gasser (*een Oostenrijkse snowboardster die in 2018 olympisch goud won, n.v.d.r.*). Zij begon pas op 18-jarige leeftijd, maar zij heeft een verleden als professioneel turnster. Dat is een groot voordeel in het snowboarden. Sommige mensen denken dat snowboarden vooral om techniek draait, maar kracht en flexibiliteit zijn ook erg belangrijk. Je moet op zoek gaan naar een goede mix van de drie.”

dichtbij: Ben je het snowboarden na al die jaren dan nog niet beu?

Evy: “Absoluut niet. Ik snowboard nog steeds met superveel passie. Die passie is trouwens broodnodig als je iets wil bereiken. Als je als topsporter niet langer graag doet wat je doet, kan je denk ik beter stoppen. De goesting en drive om iets te bereiken zijn echt essentieel. Zo gaat het trouwens ook met het aanleren van nieuwe tricks. Soms denk ik wel eens: ‘Ga ik dat wel kunnen?’

of ben ik bang om te vallen tijdens het aanleren van iets nieuws. Maar de wil om die nieuwe trick tot een goed einde te brengen is zo groot, dat ik blij trainen en oefenen tot ik het kan.”

SPEELPLAATS

dichtbij: Broeders van Liefde is voor jou geen onbekende ...

Evy: “Ik liep eerst mijn volledige lagere school op Sint-Laurens. Aan de lagere school heb ik ook de beste herinneringen, het spelen en ravotten op de speelplaats ... Ik was een actief kind. Later, in het eerste en tweede middelbaar, begon ik met snowboarden op een hoger niveau en was ik vaker weg voor wedstrijden in het buitenland. Dat maakte het voor mij wat moeilijker om de connectie met school te behouden. Ik moet toegeven dat het wel gek is om te zien hoe leerlingen en leerkrachten op Sint-Laurens nog steeds voor mij supporteren. Soms zie ik dat de school iets over mij post op Instagram, of lees ik in de krant dat ze tijdens de lessen naar een van mijn wedstrijden kijken. Dat vind ik echt supertof. Ik hoop dat andere jongeren zo ook in zichzelf gaan geloven om hun dromen – welke die ook mogen zijn – achterna te gaan.”

dichtbij: Was naar de topsportschool gaan ook een van jouw dromen?

“

Van echte rivaliteit zoals in andere sporten is er bij ons geen sprake

////////////////////

Evy: “Het was niet per se een droom op zich, eerder een logische stap in mijn sportcarrière. De federatie had mij al eerder gevraagd om mee te gaan op de buitenlandse stages. In het 3de middelbaar ben ik dan, zoals dat meestal het geval is, begonnen op de topsportschool. Zonder die stap te zetten, was ik nooit geraakt waar ik nu sta. Ik wou zo graag snowboarden, zo graag nog beter worden in wat ik deed. De lokroep van de topsport was gewoon te sterk. En ik ben nog altijd heel blij dat

ik die stap gezet heb. Er hangt soms wel een beetje een bijzondere sfeer. We zijn allemaal topsporters die heel druk met ons eigen ding bezig zijn. We zijn allemaal ook vaak weg. Ik ben heel weinig fysiek aanwezig op school, dat zorgt ervoor dat ik weinig connectie heb met mijn medeleerlingen. Als ik er ben, ben ik vooral druk bezig met het bijwerken van lessen. Het is er dus soms een beetje vreemd, maar ik ben toch blij dat ik die stap gezet heb. Ik heb ook het geluk gehad dat mijn

ouders volledig achter die beslissing stonden. Waarschijnlijk heeft het feit dat zij zelf op competitieniveau sportten daar ook veel mee te maken. Mijn mama was vroeger judoka en mijn papa BMX-er.”

dichtbij: Dus geen “eerst een diploma en dan pas de rest” gezaag bij jou?

Evy: “Nee. Mijn ouders staan volledig achter mij en helpen mij ook bij elke stap die ik zet. Daar ben ik hen zo dankbaar voor. Papa gaat trouwens nog steeds mee wanneer ik ga trainen in Terneuzen. Dat is echt een beetje ons dingetje. En ik ga aan het einde van dit schooljaar trouwens net zoals andere 18-jarigen mijn middelbaar diploma behalen. Het is er gewoon eentje van de topsportschool. En volgend jaar wil ik graag beginnen aan een sportopleiding, bijvoorbeeld aan een hogeschool in Gent. Ook dat zal met een topsportstatuut moeten, en wellicht zal ik er daardoor wat langer over doen, maar ik kijk er alleszins naar uit.”

MEDAILLE

dichtbij: Sport lijkt een heel belangrijke plaats in jouw leven in te nemen ...

Evy: “Zeker. Ik heb het ook echt nodig. Wanneer ik een periode niet sport, merk ik dat ik echt iets mis. Ik voel me mentaal en fysiek ook gewoon goed door te bewegen. Ik geloof echt dat iedereen er baat bij heeft om wat meer te bewegen. Het is daarom wel jammer dat sport zo’n beperkte plaats inneemt in onze Vlaamse scholen. Als je kijkt naar de Verenigde Staten, waar sport echt verweven zit in de schoolcultuur, denk ik dat er bij ons ook ruimte is voor verbetering. Hier in Vlaanderen moeten kinderen en jongeren het echt hebben van naschoolse activiteiten. Mijn ouders zijn heel sportieve mensen, dus ik kreeg de liefde voor sporten met de paplepel ingegoten. Ik deed

“

Ik heb het geluk dat mannen en vrouwen in het snowboarden volledig gelijk behandeld worden

////////////////////////////////////

vroeger aan dansen, badminton, we gingen snowboarden op zaterdag ... Maar ik ben me ervan bewust dat dat om verscheidene redenen niet in elke familie zo is. Als je in Vlaanderen geen enkele naschoolse sport doet, ben je aangewezen op de twee uurtjes lichamelijke opvoeding op school. Dat is weinig en komt de fysiek van jongeren niet altijd ten goede.”

dichtbij: Hoe voelt het om een jonge vrouw te zijn in een eerder mannelijke wereld?

Evy: “Ik ben het enige meisje in mijn klas. Maar dat ligt denk ik vooral aan het feit dat er in het algemeen heel veel voetballers bij mij op school zitten. Van de drie snowboarders die op de school zitten, ben ik ook het enige meisje. Vroeger waren er wel snowboardwedstrijden die enkel toegankelijk waren voor jongens. Nu is dat gelukkig niet langer zo. Ik heb echt het geluk dat ik in een discipline zit waarin mannen en vrouwen volledig gelijk behandeld worden. Het is bijvoorbeeld niet zo dat er veel meer media-aandacht is voor de mannen- dan voor de vrouwencompetitie, zoals het wel het geval is in onder

andere het voetbal. We zijn gelijken. Dat is trouwens ook een van de meest bijzondere dingen aan de snowboardcultuur. Wij zijn één grote, hechte familie. Natuurlijk wil iedereen graag de beste zijn, maar van echte rivaliteit zoals in andere sporten is er bij ons geen sprake. Wij zijn oprecht blij voor elkaar wanneer iemand wint.”

dichtbij: Nog eentje om af te sluiten. Waar droomt een 18-jarige als jij nog van?

Evy: “Een van mijn grootste dromen was om op de Olympische Spelen te staan. Ik vind het nog altijd een beetje surreëel dat die droom vorig jaar al in vervulling is gegaan. Op een haar na miste ik er de finale van het onderdeel slopestyle. Dat was natuurlijk wel een teleurstelling, maar ik was vooral heel tevreden met mijn prestatie. Toen ik na de finish terug beneden kwam, kon ik mijn ouders zien op een televisiescherm. Ik zag dat ze super trots op mij waren. Ik begon bijna te wenen. Toch blijft het kriebelen om beter te doen. In de toekomst hoop ik een olympische medaille te pakken. Ik wil de beste van de wereld worden.”

WIE IS EVY POPPE?

- // Evy (18) is een Belgische snowboardster. Ze won onder andere de gouden medaille op de Olympische Jeugd winterspelen in 2020 in het onderdeel slopestyle. In 2022 mocht ze als jongste telg van de Belgische delegatie naar de Olympische Winterspelen in Peking.
- // Evy is enig kind en woont al haar hele leven samen met haar ouders in Zelzate. Wel vertoeft ze gemiddeld zo'n 28 weken per jaar in het buitenland.
- // Naast snowboarden werkt Evy keihard aan haar fysieke conditie. In de zomer fietst ze veel op haar koersfiets en ze springt ook vaak trampoline om haar sprongen te oefenen.

Br. Leopold Vlemmix (br. Paulinus)

° 19/10/1938
† 06/12/2022

Br. Leopold, geboren te Overpelt, trad in bij de Broeders van Liefde op 2 februari 1958 en volgde les aan onze Normaalschool te Zwijnaarde en werd zo een van onze onderwijzers. Tijdens zijn carrière als onderwijzer vinden we hem in tal van onze lagere scholen terug. Het leek voor br. Leopold een doorsnee loopbaan te worden, tot hij in september 1989, op 51-jarige leeftijd, getroffen werd door een herseninfarct. Dat veranderde zijn leven. Lesgeven kon niet meer en wellicht nog veel ingrijpender was het feit dat hij niet meer kon fietsen. Br. Leopold stond er immers voor bekend: met de fiets doorkruiste hij heel België (en verder!). Elke gemeenschap was voor hem een mogelijke tussenstop, een rustplaats of een plaats om een overnachting te vinden. Br. Leopold moest zijn leven grondig herschikken, maar hij bleef niet bij de pakken zitten. Hij vroeg aan de toenmalige provinciaal om een tekstverwerker te mogen aanschaffen, om zich zo verdienstelijk te kunnen maken voor de gemeenschap. In 1992 verhuisde hij naar ons rusthuis St.-Arnold in Beernem en in 1996 naar ons rusthuis St.-Jan Zelzate, waar hij bleef tot zijn overlijden op 6 december. We zullen br. Leopold herinneren als onze fietsende broeder die je in elke gemeenschap kon verwachten.

Br. Luc Baes (br. Leonard)

° 15/08/1942
† 13/11/2022

Br. Luc werd geboren te Anderlecht in 1942. Hij trad in bij de Broeders van Liefde en studeerde er als onderwijzer. Voor hem was het vlug duidelijk dat hij missionaris wilde worden. Zodra hij hiervoor de toelating kreeg, vertrok hij naar Afrika, waar hij jarenlang werkte in onze scholen. Toen hij met pensioen ging, kwam hij in 2010 terug naar België en vervoegde hij onze gemeenschap in Dave, waar hij zich dienstbaar maakte in de gemeenschap. Toen in 2014 de gemeenschap in Dave werd gesloten, verhuisde br. Luc naar onze gemeenschap in Bierbeek. Ook daar maakte hij zich dienstbaar als vrijwilliger binnen de gemeenschap en het ziekenhuis. Toen hij in 2021 getroffen werd door een herseninfarct, werd hij voor herstel en revalidatie opgenomen in ons rusthuis St.-Jan te Zelzate. Dat was een zeer moeilijke periode voor br. Luc. Hij had het niet gemakkelijk om met de beperkingen ten gevolge van het infarct te leren leven. Toen zijn revalidatie vruchten begon af te werpen en hij terug perspectief kreeg, werd hij helaas door een tweede herseninfarct getroffen. Hij werd in het ziekenhuis opgenomen, maar er werd vrij snel aangegeven dat de vooruitzichten niet positief waren. Br. Luc stierf enkele dagen later in het ziekenhuis. Br. Luc was een missionaris in hart en nieren. Helaas is hij te snel van ons weggenomen.

Br. Joseph De Ridder (br. Gobertus)

° 25/01/1933
† 30/12/2022

Br. Joseph werd geboren in Sint-Maria-Horebeke en profeste als Broeder van Liefde in 1953. Hij studeerde verpleegkunde en werkte het grootste deel van zijn loopbaan in Sint-Jan-Baptist in Zelzate, waar hij er vanaf de jaren 60 de zorg voor zieke broeders op zich nam in een sanatorium. Toen het rusthuis St.-Jan werd geopend in 1999, werd hem gevraagd mee naar het nieuwe rusthuis te verhuizen, niet meer in actieve dienst, maar als onderoverste en om dienstbaar te zijn in het huis. Br. Joseph nam deze taak ter harte en bleef zich ook in het nieuwe St.-Jan inzetten voor de broeders op rust. Hij had een heel warm contact met het personeel en kwam er graag langs voor de koffiepauzes. Langzaam werd hij ouder en kon hij minder taken opnemen. Op 30 december is hij overleden op de plaats waar hij zo lang heeft gewerkt en gewoond. Br. Joseph zal in onze herinnering altijd verbonden blijven met St.-Jan in Zelzate.

Br. Fernand Devestel (br. Waldebert)

° 10/07/1930

† 28/12/2022

Geboren als Fernand Devestel te Brugge kreeg hij bij zijn intreden de kloosternaam Waldebert en zo is hij bij de broeders wereldwijd gekend. Als jonge broeder studeerde hij af als onderwijzer, maar hij bleef zich voortdurend bijscholen. Zo studeerde hij Frans in Charleroi, pedagogie en doctorerde hij in 1981 in de pastorale wetenschappen en pastoraal aan de Pauselijke Universiteit van de Salesianen in Rome. Binnen de congregatie kreeg hij heel wat verantwoordelijkheid: hij werd Overste en directeur in Gentbrugge in 1963, inspecteur buitengewoon onderwijs in 1965 en in 1967 werd hij gekozen om te zetelen in ons algemeen bestuur in Rome, om in 1976 gekozen te worden tot Algemene Overste, wat hij zou blijven tot 2000. Hij kwam terug naar onze provincie als Provinciale Overste van 2000 tot 2006 en als verantwoordelijke van het internationaal vormingshuis in Kruiabeke. Pas daarna kon hij van zijn welverdiende rust genieten, eerst in ons rusthuis St.-Arnold in Beernem en de laatste jaren in het rusthuis St.-Jan in Zelzate. Br. Waldebert zullen we binnen de congregatie steeds herinneren als onze Algemene Overste die de congregatie leidde na het Tweede Vaticaans Concilie en die onze leefregels actualiseerde. Hij had een grote zin voor verantwoordelijkheid, maar ook een groot gevoel voor humor. Br. Waldebert leidde de congregatie vanuit de visie van gedeelde verantwoordelijkheid en gedeeld leiderschap. We zullen hem daarvoor dankbaar blijven.

Wioletta Wasiukiewicz

Medewerker van de schoonmaakdienst bij PC Sint-Jan-Baptist

° 8/04/1978

† 9/10/2022

Wioletta Wasiukiewicz werd geboren te Polen in 1978 en is onverwachts heengegaan op 9 oktober 2022 te Zelzate. Wioletta werkte als schoonmaakster op de afdeling Diga bij PC Sint-Jan-Baptist. Ze was altijd vriendelijk en goedlachs, en haar aanstekelijke humor zorgde voor een lach op ieders gezicht. Die eigenschappen maakten haar een geliefd persoon op haar afdeling en daarbuiten. Haar collega's omschrijven haar als liefdevol en behulpzaam, en als iemand die altijd klaarstond om anderen te helpen. Maar bovenal was Wioletta een liefdevolle moeder, haar kinderen waren alles voor haar. We zullen Wioletta enorm missen en haar warmte en humor zullen altijd in onze herinneringen blijven voortleven.

Jeanine Willems

Verpleegkundige bij PC Sint-Jan-Baptist

° 23/03/1959

† 9/10/2022

Jeanine Willems werd geboren te Gent op 23 maart 1959 en is overleden op 9 oktober 2022 te Gent. Ze werkte als verpleegkundige op de afdeling Esperanza 1 bij PC Sint-Jan-Baptist. Jeanine was een warm persoon die steeds klaarstond om te helpen waar nodig. Ze was zeer begaan met haar patiënten en collega's. Die eigenschappen bezorgden haar de bijnaam 'moederke' op de afdeling waar ze werkte. Jeanine was een ervaren verpleegkundige met 41 jaar dienst in PC Sint-Jan-Baptist. Haar collega's omschrijven haar als een zeer inspirerend persoon: "Haar positieve en opgewekte instelling was een groot voorbeeld voor ons allemaal." We zullen Jeanine enorm missen.

Saskia Hallaert

Begeleidster Specht bij Ebergiste

° 28/02/1980

† 9/12/2022

Op 9 december 2022 bereikte ons het nieuws dat Saskia overleden was. We wisten al een tijdje dat het niet goed met haar ging, maar niettegenstaande kwam het bericht toch onverwacht en hadden we gehoopt dat het leven haar nog wat meer tijd gegund zou hebben. Saskia stond moedig in het leven en had een hart voor personen met een mentale beperking. Toen Ebergiste in 2019 bewoner Koen C. opnam, kon ze hem niet loslaten en solliciteerde ze bij ons. Ondanks het feit dat het de laatste maanden niet zo goed ging met Saskia, hield ze vast aan haar bezoeken aan haar vertrouwde woongroep. Het contact met de collega's en bewoners was haar tot op het einde zeer dierbaar. Koen en de collega's van woongroep Specht zullen haar vanaf vandaag moeten loslaten. De tijd dat Saskia werkte in Ebergiste was veel te kort. Wat zijn we ongelooflijk blij dat we haar leerden kennen. Dat we collega's mochten zijn. Ze leerde ons hoe eerlijk en eenvoudig het leven kan zijn, hoe 'gewoon goed' je kan zijn voor een ander, zonder veel verwachtingen. Saskia werd 42 jaar en laat een man en 3 kinderen na. Saskia zal altijd blijven leven in onze herinneringen.

Tom Melis

Directeur bij Sint-Victor

° 26/02/1967

† 4/10/2022

Op 4 oktober overleed Tom Melis, algemeen directeur Sint-Victor SO, na een slepende ziekte. Tom was 55, oud-leerling en oud-leerkracht van de school. Daardoor kende hij de school in al zijn aspecten. Gedurende een twintigtal jaren onderwees hij met veel passie en enthousiasme voornamelijk de leerlingen uit de TSO-klas- sen. Tom ging hierbij steeds creatief te werk, waardoor hij makkelijk connectie maakte met de leerlingen. 'To teach is to touch a life forever' is zeker op hem van toepassing geweest. Dat hij

geliefd was bij zijn leerlingen getuigen de vele oud-leerlingen die het rouwregister kwamen ondertekenen. Als collega en directeur was Tom steeds begaan met het welbevinden van iedereen. Zijn deur stond open voor ieder probleem, voor iedere collega die een luisterend oor nodig had. Als eerbetoon kreeg de vernieuwde groene picknickzone op de speelplaats de naam 'Tom Melisplein'. Zijn weduwe en neef onthulden op 15 januari het plaatsnaambord.

LENTEKRIEBELS MET KORTINGEN VIA BENEFITS AT WORK

Bespaar het hele jaar door op je aankopen bij o.a.:

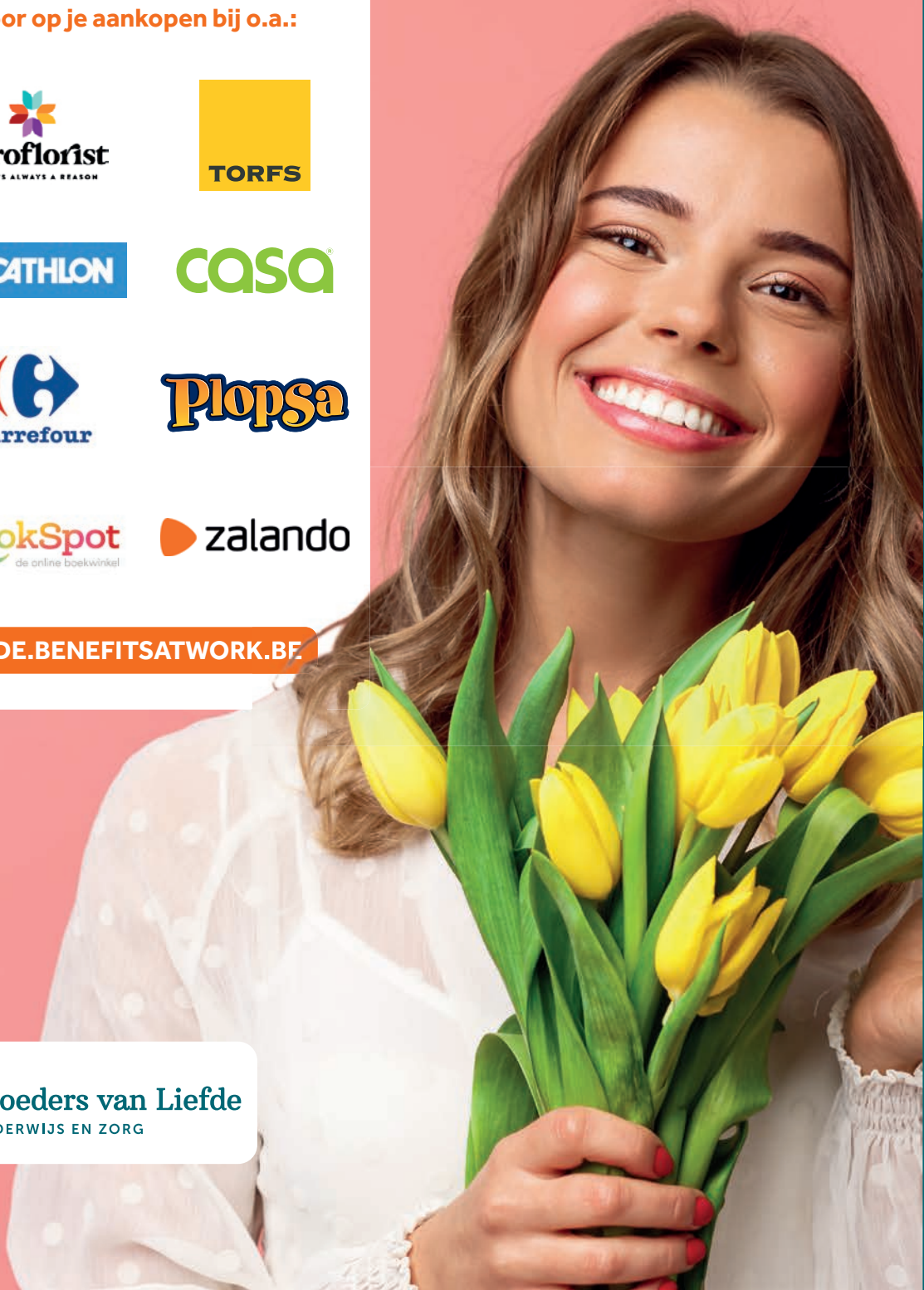
[BROEDERSVANLIEFDE.BENEFITSATWORK.BE](https://broedersvanliefde.benefitsatwork.be)

SCAN MIJ

Broeders van Liefde
ONDERWIJS EN ZORG

Proficiat!

Aysegul Ozelik, Lisa Meersschaut, Sherley Van Loo, Rinaldo Vereecken, Emma De Smet, Finne Ponet, Nathalie Somers, Marleen Rogge, Wendy Kyndt en Nicolaas Vanpoucke wonnen elk een Kinopolis ticket! De winnaars zullen een mailtje ontvangen van Corporate Benefits. Veel plezier!

DECATHLON**Win**

1 van de 10 Decathlon vouchers t.w.v. 25 EUR! Deelnemen kan vanaf 1 maart tot en met 30 april via het wedstrijdformulier. Surf naar broedersvanliefde.benefitsatwork.be/offer/48025 of scan de QR-code!

Als medewerker van Broeders van Liefde kan je gratis registreren op het platform van Corporate Benefits, met je zakelijk mailadres of met een privémailadres en het wachtwoord Dichtbij22. Lukt het je niet om een account aan te maken? Neem contact op met de helpdesk van Corporate Benefits: support@benefitsatwork.be

Wroeten

Het leven is rommelig, vaker stormachtig en woelig dan evenwichtig en kalm. Al jaren blijf ik me voorhouden dat er zoiets bestaat als 'evenwicht'. Ik hoor mezelf dan zeggen dat ik zoek naar een balans tussen alle balletjes die ik in de lucht houd. Om telkens opnieuw te voelen dat het me bij momenten ontglipt. Het gaat namelijk niet zozeer over een optelsom van moetens en mogens. Het gaat over de kunst om steeds opnieuw thuis te komen bij jezelf en bij wie je lief is. Zover ben ik al. Ondertussen wroet ik verder. Trotseer ik mijn stressmonster, want er loert gevaar. Besmettingsgevaar. We raken met z'n allen overspoeld van alle verwachtingen en eisen die we onszelf opleggen of die ons opgelegd worden. Mijn kinderen hebben er last van, op het werk eist het zijn tol. En weet je wat me het meest treft? Stress maakt ons eenzaam, het de-connecteert. Waar zijn we toch mee bezig, denk ik dan? In de beleving van mijn zoon is het middelbaar de hel: een opeenvolging van druk, taken, toetsen en verwachtingen. Hij daagt me uit met zijn bespiegelingen over het leven, ver na bedtijd. Wanneer hij weer eens vecht tegen de slaap en zijn ogen niet wil sluiten. Hij vecht eigenlijk tegen de ochtend van alweer een stresserende schooldag. "Ik wil een website met minstens 100 volgers", zegt hij dan. Het gaat hem echter niet om beroemd worden, blijkt na doorvragen. "Ik wil dat mensen me zien, me horen, ik wil betekenisvol zijn." Het is niet zozeer een schreeuw om aandacht, maar eerder een hang naar connectie. Laat dat nu net mijn stokpaardje zijn. Verbinding heelt, is

levensnoodzakelijk, reguleert stormen, orkanen en stress. Een maatschappij die meer inzet op verbinding zou wel eens een antigif kunnen zijn tegen toxische stress.

Ik werk op een forensisch psychiatrische afdeling. Veel van wat we benoemen als 'het probleem' of 'het symptoom' is voor patiënten slechts een poging om overeind te blijven in een complexe, vaak onveilige realiteit. Zelfs het meest destructieve. Om de betekenis te vatten is het nodig dat we ook daar de verbinding herstellen. Hoe zou het zijn als we met z'n allen proberen om onszelf en de ander 'te zien', 'te horen' en simpelweg 'er bij te blijven'. Het wroeten zou mogelijks minder ontregelend en eenzaam voelen.

// Ellen Vandenplas (44 jaar) werkt halftijds als criminologe op de forensische behandelafdeling 'Forte' in PC Sint-Kamillus. Daarnaast is ze zelfstandige psychotherapeute.

Yves Logghe
& collega's

NIEUWE THUIS

“

Ons doel was een veilige, groene, comfortabele leefomgeving én werkplek creëren

Yves Logghe (53), stafmedewerker dienst milieu en veiligheid bij PC Dr. Guislain, was erbij toen 5 jaar geleden de eerste plannen op tafel kwamen, voor een nieuwbouw die 2 afdelingen zou samenbrengen op de hoofdcampus van PC Dr. Guislain. Na een intensief bouwtraject van 2,5 jaar staat het gebouw er dat een thuis zal bieden aan 60 cliënten in 2 afdelingen: kinderen en jongeren (6-16) en jongeren en volwassenen (vanaf 16) met een verstandelijke beperking

en bijkomende psychiatrische aandoeningen. Yves: “Het bouwproject was uitdagend. We wilden een huiselijke look, maar met stevige, duurzame materialen, afgestemd op de doelgroep. Er werd rekening gehouden met de meest recente milieu-eisen en we namen de omgeving rond het gebouw onder handen. We kozen voor veel groen en natuurlijke elementen. Ik ben blij met het eindresultaat: een veilige en comfortabele leefomgeving én werkplek die rust uitstraalt.”

Van links naar rechts: Wouter Dewulf, Yves Logghe, Inge Raes, Hannes Decraene, Tineke Merckx, Koen De Heldt en Dominique Guilbert